

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2025, č. j. OAM-3888-69/ZR-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2025, č. j. OAM-3888-69/ZR-2022, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13 140 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2025, č. j. OAM-3888-69/ZR-2022, jímž byla žalobci podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nehodnotil, zda pro své osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečnou závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Kromě toho ani náležitě nezjistil rodinné vazby žalobce a nejlepší zájem jeho nezletilé dcery. Žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí se nevypořádalo se závazným pokynem rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 10 Azs 292/2023. S ohledem na to, že prakticky celé napadené rozhodnutí stojí na formalistickém závěru, zejména na excesivním odsouzení žalobce, a tedy údajné hrozbě pro veřejný pořádek, žalobce uvedl, že údajná hrozba je nejen neprokázaná, ale v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu není ani řádně odůvodněná, a dokonce ani řádně konstatovaná. Žalobce nemůže být považován za osobu, která jakkoliv ohrožuje veřejný pořádek tím spíše, že žalovaný o nějaké trvající hrozbě vůbec neuvažoval, vůbec není přihlédnuto k tomu, že od spáchání odsouzeného skutku žije žalobce zcela řádným životem, tj. nebylo vůbec přihlíženo i k této (polehčující okolnosti) skutečnosti ve prospěch žalobce a žalovaný pouze konstatoval uložený trest a skutkové okolnosti, které k tomu vedly.
3. Žalobce setrval na několikrát vyjádřeném přesvědčení, že nucený odchod jeho osoby od svých dětí je s ohledem na absenci dalších negativních poznatků o jeho osobě nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, napadené rozhodnutí tak je zjevně nepřiměřené. Poukázal na to, že žalovaný provedl v podstatě pouze dva důkazy, tj. výslech žalobce a dcery, které o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí jasně svědčily, ale zcela nezákonně se přiklonil k jakémusi přepisu jakéhosi úkonu OSPODu (informaci) mající povahu zřejmě úředního záznamu, kde jsou obsažena tvrzení bývalé družky žalobce, matky nezletilé S. U. Žalobce sám avizoval, že má s touto osobou spory a vyjadřoval i obavu o věrohodnost její výpovědi. Pokud tedy napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, žalovaný se nepokusil zjistit skutečný stav věci. Žalobce měl za to, že měla být otázka přiměřenosti vzata v potaz důkladněji a v celém jejím kontextu a se zřetelem na okolnosti tohoto případu, tj. i z hlediska situace v domovské zemi žadatele, takové posouzení mělo být učiněno, a to s ohledem na zcela zjevný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což se však nestalo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde stranách 2-3 podrobně popisuje žalobcem spáchaný trestný čin na území České republiky, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu v délce tří let. Následně byl žalobce podmíněčně propuštěn se zkušební dobou v délce tří let, která je platná do 25. 5. 2026. Na základě této skutečnosti žalovaný uvedl, že žalobce i v současné době stále plní podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu. Podotkl, že žalobce představuje i v současné době stále potencionálního narušitele veřejného pořádku, a to z pohledu soudu, který mu stanovil zkušební dobu až do 25. 5. 2026. Žalovaný konstatoval, že žalobce není občanem Evropské unie ani nedisponuje povoleným pobytem za účelem sloučení s občanem Evropské unie, neboť má udělený trvalý pobyt občana třetího státu. Z tohoto důvodu se na žalobce směrnice nevztahuje a ani nemůže být použita. Nesouhlasil s námitkou žalobce, že se v napadeném rozhodnutí neřídil pokyny NSS. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaný popsal spáchaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úmyslný trestný čin žalobce a vyhodnotil jeho aktuálnost, tudíž uvedená námitka žalobce je zcela bezvýznamná. Zdůraznil, že se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jak rodinou a osobní situací žalobce, tak i přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a nezbytností tohoto zásahu. Na základě zjištěných skutečností, za které byl žalobce odsouzen, dospěl žalovaný k závěru, že vydané rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný si byl vědom, že zrušením trvalého pobytu může být existence rodinné vazby žalobce narušena, ovšem tento vztah byl narušen v důsledku nezodpovědného chování a trestního jednání žalobce, neboť sám žalobce nebral v době páčání trestné činnosti žádný ohled na své rodinné příslušníky. Co se týká osobního života a případných rodinných vazeb žalobce, žalovaný uvedl, že se žalobce po celou dobu správního řízení ke svému osobnímu životu rodinných příslušníků nevyjadřoval a žalovanému o svých rodinných vazbách neposkytl žádné bližší informace, než kterými žalovaný disponuje. Uvedl, že žalobce je držitelem biometrického cestovního dokladu, a tak na území České republiky může navštěvovat svou rodinu a blízké přátele na základě bezvízového styku, a to po dobu nejdéle 90 dnů v jakémkoliv období bezprostředně předcházejících 180 dnů. Konstatoval, že na použité zprávě OSPODu v napadeném rozhodnutí nevidí nic špatného, neboť v předmětem řízení je třeba se zabývat otázkou dopadu rozhodnutí na nezletilé děti, tedy na nezletilou dceru žalobce. Možnost vyžádání šetření OSPODu ukládá žalovanému i samotný zákon. Z uvedeného je dle žalovaného evidentní, že použitá zpráva OSPODu v napadeném rozhodnutí byla zcela zákonně použita.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Žaloba je důvodná.
7. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
8. Při posouzení věci vycházel soud ze závěrů rozsudku NSS ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, který se týkal předchozího rozhodnutí žalovaného o zrušení trvalého pobytu žalobce. Závěry obsažené v daném rozsudku NSS se tedy přímo týkaly věci žalobce.
9. V tomto rozsudku NSS shrnul, že *„aby mohlo ministerstvo neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 2003/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců [ale totožně to platí u důvodů podle § 77 odst. 1 písm. b) a i); § 77 odst. 2 písm. a), e) a f); § 75 odst. 1 písm. c) a e); § 75 odst. 2 písm. e) a f); § 83 odst. 1 písm. b); a § 85 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců], musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Takto ministerstvo stěžovatelovo chování nehodnotilo; jeho rozhodnutí proto nemůže obstát.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. *Ministerstvo hodnotilo závažnost stěžovatelova jednání v souvislosti s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku v části, v níž tuto závažnost poměřovalo se zásahem do stěžovatelova soukromého a rodinného života.*
11. *V úvodní části rozhodnutí v podstatě převzalo popis skutku, za který byl stěžovatel potrestán, z výrokové části trestního rozsudku; jeho závažnost nijak nehodnotilo. Později zmínilo, že stěžovatel spáchal opakovanou úmyslnou trestnou činnost i za přítomnosti svých rodinných příslušníků, na které nebral ohled. Tato trestná činnost podle ministerstva svědčí o tom, že se stěžovateli nepodařilo integrovat do české společnosti, protože musel vědět, že se jeho jednání nedá v Česku nijak tolerovat a je nezákonné. Stěžovatel zaútočil na poškozeného baseballovou pálkou, úder vedl na hlavu a těžce ho na ní zranil. Musel u toho být srozuměn s tím, že takové jednání může v krajním případě přivodit poškozenému i smrt. Takový fatální následek nenastal jen shodou okolností nezávislých na stěžovatelovu jednání. Není ve veřejném zájmu, aby na českém území pobýval na základě povolení k trvalému pobytu cizinec, který byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
12. *Většina tohoto odůvodnění je schematická a paušální a bylo by možné ji vyslovit v situaci jakéhokoli odsouzení za úmyslný trestný čin (zde proti životu a zdraví) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tedy podle ministerstva už jen fakt, že cizinec naplnil podmínky § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, svědčí o tom, že se „nedostatečně integroval do společnosti“ a že jeho pobyt na území je jednoznačně v rozporu s veřejným zájmem. Tyto úvahy jsou nedostatečné a v rozporu s judikaturou jak NSS, tak Soudního dvora.*
13. *Jedinými individualizovanými okolnostmi, které ministerstvo hodnotilo – a to ve stěžovatelův neprospěch – je fakt, že stěžovatel spáchal trestnou činnost opakovaně, za přítomnosti rodinných příslušníků (z odůvodnění není zřejmé, zda tím ministerstvo myslí na území ČR, či to, že stěžovatel spáchal činy před domem, ve kterém se v tom okamžiku nacházela jeho manželka a dvě dcery), a že útočil poškozenému na hlavu baseballovou pálkou.*
14. *NSS se seznámil s trestními rozsudky (Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 6. 2020, čj. 1 T 140/2019-537, a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2021, čj. 5 To 265/2020-704) a na rozdíl od ministerstva a krajského soudu nevidí situaci tak jednoznačně černobíle, tedy výlučně ve stěžovatelův neprospěch. Z odůvodnění trestních rozsudků vyplývá, že oba skutky se staly asi čtyři dny po sobě před domem, ve kterém stěžovatel bydlel i se svou manželkou a dvěma dcerami (jednou nezletilou). Zjednodušeně řečeno se poškození – v tom okamžiku pod vlivem tvrdých drog – vypravili před dům s kárkou pro staré dveře, které před ním ležely, a stěžovatel se je baseballovou pálkou snažil odehnat, své útoky přitom stupňoval. Odvolací krajský soud potom hodnotil jako přítěžující okolnosti způsob útoku a následky na zdraví druhého z poškozených (těžké ublížení na zdraví – zranění hlavy, které si vyžádalo tříměsíční léčení), polehčující však podle něj bylo, že stěžovatel nebyl ve svých 56 letech dosud trestán a že se „na jeho straně jedná tolíko o exces“, a podnětem ke stěžovatelovu jednání bylo i chování poškozených.*
15. *Z toho je zjevné, že hodnocení ministerstva a krajského soudu nevystihuje individuální okolnosti věci, ani co se týče závažnosti stěžovatelova jednání. Tím nechce NSS tuto závažnost snižovat, ministerstvo a krajský soud však vyzdvihly jen okolnosti svědčící maximálně ve stěžovatelův neprospěch, aniž ukázaly celkový obrázek. Úplně potom chybí posouzení hrozby do budoucna: ministerstvo v tomto směru neřeklo vůbec nic. Krajský soud sice uvedl, že se o exces nejednalo, tento svůj názor ale o nic neopřel.“*
16. *NSS uzavřel, že „ministerstvo v napadeném rozhodnutí nehodnotilo, zda stěžovatel pro své osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pořádek. Kromě toho ani náležitě nezjistilo stěžovatelovy rodinné vazby a nejlepší zájem jeho nezletilé dcery. Krajský soud rozhodnutí ministerstva potvrdil. NSS proto obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

17. *Ministerstvo je v dalším řízení vázáno právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Posoudí stěžovatelovo osobní chování znovu a pečlivěji, opětovně vyhodnotí jeho závažnost, a zejména zjistí, zda stěžovatel představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. U toho bude hledět nejen na okolnosti činů, za které byl stěžovatel odsouzen, ale také na jeho chování po činu, okolnosti jeho podmíněného propuštění apod. O nezletilých dětech (zejména o dceři U.) a jejich vztahu se stěžovatelem si zjistí informace dostatečné k vymezení nejlepšího zájmu dětí a následně se k řádně vymezenému zájmu dětí ve svém rozhodnutí konkrétně vyjádří.“*
18. Soud je toho názoru, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor obsažený ve výše citovaném rozsudku NSS, podle něhož měl žalovaný znovu a pečlivě posoudit osobní chování žalobce, opětovně vyhodnotit jeho závažnost, a zejména zjistit, zda žalobce představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek a měl u toho hledět nejen na okolnosti činů, za které byl žalobce odsouzen, ale také na jeho chování po činu a okolnosti jeho podmíněného propuštění. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí nedostálo.
19. *Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce „byl v České republice pravomocně odsouzen, a to rozsudkem Okresního soudu v Teplicích, ze dne 05.06.2020, č.j. 1 T 140/2019 společně s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 02.09.2021, č.j. 5 To 265/2020. Účastník řízení byl odsouzen za přečin výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., a za zločin těžkého ublížení na zdraví dle ust. § 145 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, kdy pro výkon trestu byl účastník řízení zařazen do věznice s ostrahou. Dne 25.05.2023 byl účastník řízení propuštěn na svobodu, přičemž mu byla stanovena zkušební doba na dobu 3 let, tj. do: 25.05.2026.*
20. *Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že účastník řízení byl v České republice pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3 roků, čímž jednoznačně splnil podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.“ (srov. stranu 2 napadeného rozhodnutí).*
21. Dle žalovaného tak žalobce stále plní podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu, neboť byl na základě vydaných rozsudků odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků do věznice s ostrahou, přičemž poznamenal, že dne 25. 5. 2023 byl žalobce sice propuštěn na svobodu, ale byla mu stanovena zkušební doba na dobu 3 let, tj. do 25. 5. 2026 z čehož je dle žalovaného evidentní, že jeho trest je stále aktuální, neboť se žalobce v současné době nachází ve zkušební době.
22. Soud může i na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí zcela převzít část odůvodnění zrušujícího rozsudku NSS č. j. 10 Azs 292/2023-53, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalované ve stejné věci žalobce, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí má stejné obsahové nedostatky, které již dříve NSS vytkl žalovanému.
23. *Žalovaný totiž i v napadeném rozhodnutí v úvodní části rozhodnutí opětovně toliko v podstatě převzal popis skutku, za který byl žalobce potrestán, z výrokové části trestního rozsudku; jeho závažnost ovšem nijak nehodnotil. Později zmínil, že žalobce spáchal opakovanou úmyslnou trestnou činnost i za přítomnosti svých rodinných příslušníků, na které nebral ohled. Tato trestná činnost podle žalovaného svědčí o tom, že se žalobci nepodařilo integrovat do české společnosti, protože musel vědět, že se jeho jednání nedá v*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Česku nijak tolerovat a je nezákonné. Žalobce zaútočil na poškozeného baseballovou pálkou, údery vedl na hlavu a těžce ho na ní zranil. Musel u toho být srozuměn s tím, že takové jednání může v krajním případě přivodit poškozenému i smrt. Takový fatální následek nenastal jen shodou okolností nezávislých na žalobcovu jednání. Není ve veřejném zájmu, aby na českém území pobýval na základě povolení k trvalému pobytu cizinec, který byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

24. Většina tohoto odůvodnění je opět schematická a paušální a bylo by možné ji vyslovit v situaci jakéhokoli odsouzení za úmyslný trestný čin (zde proti životu a zdraví) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tedy podle žalovaného už jen fakt, že cizinec naplnil podmínky § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, svědčí o tom, že se „*nedostatečně integroval do společnosti*“ a že jeho pobyt na území je jednoznačně v rozporu s veřejným zájmem. Tyto úvahy jsou nedostatečné a v rozporu s judikaturou NSS.
25. Jedinými individualizovanými okolnostmi, které žalovaný hodnotil – a to v žalobcův neprospěch – je fakt, že žalobce spáchal trestnou činnost opakovaně, za přítomnosti rodinných příslušníků (z odůvodnění není zřejmé, zda tím žalovaný myslí na území České republiky, či to, že žalobce spáchal činy před domem, ve kterém se v tom okamžiku nacházela jeho manželka a dvě dcery), a že útočil poškozenému na hlavu baseballovou pálkou.
26. NSS již ve zrušujícím rozsudku č. j. 10 Azs 292/2023-53 zdůraznil, že na rozdíl od žalovaného nevidí situaci tak jednoznačně černobíle, tedy výlučně v žalobcův neprospěch. Z odůvodnění trestních rozsudků vyplývá, že oba skutky se staly asi čtyři dny po sobě před domem, ve kterém žalobce bydlel i se svou manželkou a dvěma dcerami (jednou nezletilou). Zjednodušeně řečeno se poškození – v tom okamžiku pod vlivem tvrdých drog – vypravili před dům s kárkou pro staré dveře, které před ním ležely, a žalobce se je baseballovou pálkou snažil odehnat, své útoky přitom stupňoval. Odvolací krajský soud potom hodnotil jako přitěžující okolnosti způsob útoku a následky na zdraví druhého z poškozených (těžké ublížení na zdraví – zranění hlavy, které si vyžádalo tříměsíční léčení), polehčující však podle něj bylo, že žalobce nebyl ve svých 56 letech dosud trestán a že se „*na jeho straně jedná toliko o exces*“, a podnětem k žalobcovu jednání bylo i chování poškozených.
27. Z toho bylo dle NSS – a zdejší soud s tímto hodnocením i nadále plně souzní – zjevné, že hodnocení žalovaného nevystihuje individuální okolnosti věci, ani co se týče závažnosti žalobcova jednání. Tím se nesnižuje závažnost protiprávního jednání žalobce, žalovaný však vyzdvihl jen okolnosti svědčící maximálně v neprospěch žalobce, aniž ukázal celkový obrázek.
28. Úplně potom chybí posouzení hrozby do budoucna: žalovaný v tomto směru neřekl vůbec nic. Poukázal toliko na skutečnost, že dne 25. 5. 2023 byl žalobce podmíněně propuštěn na svobodu, ale byla mu stanovena zkušební doba na dobu 3 let, tj. do 25. 5. 2026, z čehož je dle žalovaného evidentní, že jeho trest je stále aktuální, neboť se žalobce v současné době nachází ve zkušební době.
29. Soud zdůrazňuje, že jen skutečnost, že žalobce je ve zkušební době do 25. 5. 2026, není žádným hodnocením možné hrozby žalobce pro veřejný pořádek do budoucna. Žalovaný vůbec nezkoumal chování žalobce po činu, po jeho podmíněném propuštění. V tomto směru je posouzení žalovaného zcela nedostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Náhled žalovaného, že pokud byla žalobci stanovena zkušební doba na dobu 3 let, z čehož je evidentní, že trest žalobce je stále aktuální, neboť se žalobce v současné době nachází ve zkušební době, není správný. Aplikace tohoto názoru žalovaného by prakticky znamenala, že by povolení k trvalému pobytu muselo být zrušeno vždy, neboť výsledkem posouzení by byl vždy závěr, že pokud je žalobce ve zkušební době, dle žalovaného tento fakt vždy představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku. Takový náhled žalovaného na zkušební dobu podmíněného propuštění z výkonu trestu považuje soud za nesprávný. Lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, jehož závěry jsou plně použitelné i v této věci a ve kterém se uvádí: „V tomto ohledu je třeba dát za pravdu stěžovateli. NSS připomíná text § 88 odst. 1 trestního zákoníku, dle něhož trestní soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Podmíněné propuštění tedy vychází z polepšení pachatele a z očekávání, že v budoucnu již povede řádný život. Zkušební doba je spojena právě s podmíněným propuštěním (§ 89 trestního zákoníku). Přikládat tedy podmíněnému propuštění a zkušební době negativní následky je v přímém rozporu s tím, co o podmíněném propuštění a s ní spojené zkušební době říká trestní zákoník (podobně rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, bod 33).
31. Z uvedeného samozřejmě neplyne zcela opačný závěr než ten, který podmíněnému propuštění dávají správní orgány. Samo o sobě podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že tu neexistuje nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Poté, co stěžovatel svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru ‚trestněprávní naděje‘ na polepšení, jež mohla být důvodem pro stěžovatelovo podmíněné propuštění. Nemusí tedy stačit absence informací o tom, že by se stěžovatel choval rizikově; podle okolností po něm lze vyžadovat, aby správní orgány ujistil, že se chová řádně a že tomu tak bude i nadále, a svá tvrzení přiměřeně osvědčil (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 29/2019-33, bod 24).
32. Samo uplynutí zkušební doby tedy žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince nemusí představovat. Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že cizinec žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucími směrem. Stejně tak je ale velmi dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucími směrem neprojevuje a řádně se chová jen ‚pro účely‘ přečkání důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva (shodně cit. judikát 2 Azs 29/2019, bod 25).“
33. Soud souhlasí s citovaným judikátem, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že žalovaný při posuzování, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vycházel z toho, že již závažnost trestné činnosti spáchané žalobcem, konkrétní jednání žalobce, za které byl odsouzen, a fakt, že je žalobce ve zkušební době, představuje aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku

žalobcem. Proto se žalovaný nijak nezabýval chováním žalobce po propuštění z výkonu trestu a jeho aktuální situaci a nezkoumal, zda v době, kdy žalovaný rozhodoval, hrozilo skutečné riziko, že se bude žalobce dopouštět trestné činnosti. Z uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda bude u žalobce již v průběhu zkušební doby patrné, že žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucí směrem, nebo zda se řádně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nechová.

34. Soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, ve kterém se uvádí: „*Lze tedy shrnout, že správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek Směrnice (2004/38/ES, pozn. soudu) tedy uplatněn nebyl a správní orgány i správní soudy porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu - jinak řečeno, správní orgány a správní soudy neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 Směrnice. Z výše shrnutých požadavků unijního práva a judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže nahradit národní zákonodárce obecnou identifikací důvodu pro omezující opatření.*“
35. Je třeba dále zdůraznit, že žalovaný si ani neopatřil žádné podklady, na jejichž základě by bylo možno posoudit, jak se žalobce choval ve výkonu trestu odnětí svobody a jak se choval po podmíněném propuštění z výkonu trestu, k němuž došlo více jak dva roky po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný si nevyžádal ani rozhodnutí o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu, ani např. zprávy Probační a mediační služby o průběhu dohledu. V absenci jakýchkoli podkladů o chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a po podmíněném propuštění z výkonu trestu soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. V tomto směru mohou pro zjištění skutkového stavu i přispět výsledky rodinných příslušníků žalobce, popř. i výsledk samotného žalobce.
36. Vzhledem k tomu, že nebylo řádně posouzeno, zda byla v případě žalobce naplněna základní podmínka pro uplatnění § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je již nadbytečné hodnotit, zda bylo zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce přiměřené z hlediska dopadů daného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To je totiž další samostatná podmínka vydání takového rozhodnutí, kterou rozhodně nelze směřovat s otázkou, zda je tu důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 31). Přiměřenost rozhodnutí bude případně muset zkoumat žalovaný v novém rozhodnutí ve věci v závislosti na pokračování správního řízení, kdy budou muset být zohledněny aktuální poměry žalobce a jeho rodiny.
37. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí proto pro vady řízení zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Současně byla věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrácena žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. Ve shodě s názorem NSS vysloveným v rozsudku č. j. 10 Azs 202/2022-42 soud konstatuje, že pro podrobnější posouzení chování žalobce musí žalovaný v dalším řízení zkoumat jeho poměry a chování důkladně. Žalovaný by si měl především v dalším řízení opatřit dostatek informací o chování žalobce ve výkonu trestu a ve zkušební době (případně i po jejím uplynutí, což ale zatím v této věci nepřipadá do úvahy). Například si žalovaný od soudu může opatřit podklady týkající se výkonu trestu odnětí svobody a průběhu zkušební doby. V dalším řízení by měl žalovaný pečlivě zvážit i rizika spojená s osobou žalobce a stylem jeho života, která by se mohla objevit v budoucnu.

38. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 13 140 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 240 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů právního zástupce [dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. září 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.